

Chambre des Représentants		Kamer der Volksvertegenwoordigers	
		N° 61	
Session de 1935-1936	SEANCE		Zittingsjaar 1935-1936
	du 19 décembre 1935		
	VERGADERING		
	van 19 December 1935		

PROJET DE LOI

portant modification des articles 375 et 377 du Code pénal ainsi que de la loi du 4 octobre 1867 sur les circonstances atténuantes.

EXPOSE DES MOTIFS

MADAME, MESSIEURS,

Aux termes de l'alinéa 2 de l'article 2 de la loi du 4 octobre 1867, modifiée par la loi du 23 août 1919, la Chambre du Conseil ne jouit de la faculté de correctionnaliser les crimes que pour autant que la peine normale portée contre ceux-ci soit de quinze ans de travaux forcés au maximum, à moins qu'il ne s'agisse d'infractions prévues par les articles 471 et 472 du Code pénal.

Il en résulte que les attentats à la pudeur et les viols punis, soit des travaux forcés de 15 à 20 ans, soit des travaux forcés à perpétuité, ne peuvent être correctionnalisés et doivent nécessairement être soumis à la Cour d'assises.

Or, la pratique judiciaire montre que dans les affaires de mœurs, l'impossibilité pour la Chambre du Conseil de correctionnaliser certains crimes présente des inconvénients sérieux.

Ces inconvénients proviennent surtout de la disproportion qui existe parfois entre la peine prévue par la loi et la gravité réelle des faits.

Trop souvent, la Cour d'assises doit être saisie de faits qui, en raison des circonstances atténuantes, ne peuvent entraîner qu'une condamnation correctionnelle. Cette situation est préjudiciable à une sage administration de la justice et à l'intérêt véritable de l'inculpé. La procédure criminelle, en effet, retarde le jugement de l'affaire, prolonge inutilement la détention préventive, augmente les frais du procès; elle expose inutilement un inculpé auquel ne sera, en définitive, appliquée qu'une peine correctionnelle « à la honte et au stigmate d'infamie résultant, pour un accusé, d'une comparution en Cour d'assises » (Procureur Général de la Cour. De la correctionnalisation des crimes, B. J. 1873, col. 1557).

C'est ce qui a lieu notamment en matière d'attentats à la pudeur : c'est ainsi que l'attentat à la pudeur, commis

WETSONTWERP

tot wijziging van de artikelen 375 en 377 van het Strafwetboek, alsmede van de wet van 4 October 1867 op de verzachtende omstandigheden.

MEMORIE VAN TOELICHTING

MEVROUW, MIJNE HEEREN,

Luidens de 2e alinea van artikel 2 der wet van 4 October 1867, gewijzigd bij de wet van 23 Augustus 1919, heeft de Raadkamer slechts het recht de misdaden te correctionaliseren voor zoover de op die misdaden gestelde normale straf ten hoogste vijftien jaar dwangarbeid bedraagt, tenzij het om misdrijven gaat welke bedoeld zijn bij de artikelen 471 en 472 van het Strafwetboek.

Daaruit volgt dat de aanranding van de eerbaarheid en de verkrachting, die hetzij met 15 tot 20 jaar dwangarbeid, hetzij met levenslangen dwangarbeid worden gestraft, niet kunnen gecorrectionaliseerd worden en noodzakelijk voor het Hof van Assisen moeten gebracht worden.

Welnu, uit de gerechtelijke praktijk blijkt dat bij de behandeling van zedenzaken, de onmogelijkheid voor de Raadkamer, om sommige misdaden te correctionaliseren, ernstige bezwaren oplevert.

Die bezwaren volgen voornamelijk uit de wanverhouding die soms bestaat tussen de door de wet voorziene straf en den werkelijken ernst van de feiten.

Al te vaak moet het Hof van Assisen kennis nemen van feiten die, in verband met het bestaan van verzachtende omstandigheden, enkel een correctionele veroordeeling kunnen ten gevolge hebben. Een dergelijke toestand is in strijd met een behoorlijke rechtsbedeeling en met het ware belang van den beklaagde. Inderdaad, de rechtspleging in criminele zaken vertraagt de berechting van de zaak, verlengt nutteloos de voorloopige hechtenis, verhoogt de proceskosten; de beklaagde die, per slot van rekening, slechts met een correctionele straf zal worden gestraft, wordt er door blootgesteld « aan den smaad en de schande voor een Hof van Assisen te hebben moeten verschijnen » (Procureur Generaal de la Cour. De la correctionnalisation des crimes, B. J. 1873, col. 1557).

Dit gebeurt onder meer in zake aanranding van de eerbaarheid. De aanranding van de eerbaarheid immers, die

avec violences ou menaces et avec l'une des circonstances aggravantes prévues par l'article 377 du Code pénal, sur la personne ou à l'aide de la personne d'un mineur, doit être porté devant la Cour d'assises, quelque léger que soit l'attentat et alors même que la victime a près de 21 ans (art. 373, 2e alinéa, et art. 377).

Il en est de même pour les viols commis sur la personne d'un enfant âgé de moins de 16 ans, ainsi que de la tentative de viol commise sur un mineur du même âge, avec l'une des circonstances aggravantes prévues par l'article 377 du Code pénal (art. 375, alinéa 2; articles 52 et 377, alinéa avant-dernier).

Sans doute, le viol est-il, de sa nature, un crime grave, mais il se présente parfois dans des circonstances de fait telles qu'il est certain, dès la clôture de l'instruction, qu'il ne devrait donner lieu qu'à une peine correctionnelle.

Ici apparaissent des inconvénients d'un autre ordre.

La distinction entre le viol et l'attentat à la pudeur n'est pas exempte de difficulté; en fait, il est souvent difficile de déterminer avec certitude qu'il y a eu rapprochement charnel complet ou rapprochement constitutif uniquement d'attentat à la pudeur. Si la Chambre du Conseil écarte le viol et renvoie devant le tribunal correctionnel à raison d'un attentat à la pudeur correctionnalisable, la procédure risque d'entraîner un règlement de juges; si elle renvoie devant les assises, la poursuite risque même, à raison des subtilités que comporte la matière, d'aboutir à un acquittement pur et simple, même si une question subsidiaire a été posée au jury. Ces inconvénients ne seraient pas à redouter si les faits étaient jugés par le tribunal correctionnel.

Ces considérations permettent de juger opportune une réforme de la législation actuelle.

La réforme que le Gouvernement vous propose comporte à la fois : I. Modification du taux de certaines peines et II. Extension du pouvoir de correctionnalisation des juridictions d'instruction.

I. — La modification du taux de certaines peines a principalement pour but de faire disparaître certaines anomalies et d'établir, dans les peines prévues en cette matière, une harmonie qui en est absente.

Cette réforme porte sur les points suivants :

1° L'attentat à la pudeur avec violences sur un mineur de plus de 16 ans, est puni de la même peine que le viol commis sur le même mineur (art. 373, al. 2, et art. 375, al. 1). Or, le viol est incontestablement plus grave.

Le Gouvernement propose de remplacer la peine de la réclusion prévue actuellement pour le viol, par la peine des travaux forcés de 10 à 15 ans. Le taux de cette dernière peine est mis en rapport avec l'échelle des peines adoptées en cette matière;

door middel van gewelddaden of bedreigingen en onder een van de bij artikel 377 van het Wetboek van Strafrecht voorziene verzwarende omstandigheden werd gepleegd op den persoon of met behulp van den persoon van een minderjarige, moet voor het Hof van Assisen worden gebracht, hoe licht de aanranding ook moge geweest zijn en zelfs wanneer het slachtoffer bijna 21 jaar oud is (art. 373, 2^e alinea, en art. 377).

Hetzelfde geldt voor de verkrachtingen gepleegd op den persoon van een kind beneden 16 jaar, alsmede voor de poging tot verkrachting op een minderjarige van denzelfden leeftijd gepleegd onder een van de verzwarende omstandigheden voorzien bij artikel 377 van het Strafwetboek (art. 375, 2^e alinea; art. 52 en 377, voorlaatste alinea).

Voorzeker, een verkrachting is uiteraard een zware misdaad, maar zij doet zich soms voor in feitelijke omstandigheden die van zulken aard zijn dat het reeds bij het afsluiten van het onderzoek, vast staat dat zij enkel met een correctionele straf zou dienen gestraft.

Hier rijzen bezwaren van een ander soort op.

Het is niet altijd gemakkelijk de verkrachting te onderscheiden van de aanranding van de eerbaarheid; feitelijk is het soms moeilijk met zekerheid uit te maken of er volledige geslachtelijke gemeenschap aanwezig was of wel een gemeenschap die enkel aanranding van de eerbaarheid uitmaakt. Indien de raadkamer de verkrachting niet aanneemt en de zaak naar de correctionele rechtbank verwijst als een correctionaliseerbare aanranding van de eerbaarheid, bestaat er gevaar dat de rechtspleging een regeling van rechtsgebied voor gevolg zal hebben; indien de raadkamer de zaak naar het Hof van Assisen verwijst, kan het gebeuren dat de vervolging, om reden van de aan die zaken eigen subtiliteiten, op een vrijspraak zonder meer uitloopt, zelfs indien een bijkomende vraag aan de jury wordt gesteld. Die bezwaren zouden niet te duchten zijn indien de feiten werden gevonnist door de correctionele rechtbank.

Op grond van die beschouwingen, kan een hervorming van de thans bestaande wetgeving wenschelijk worden geacht.

De hervorming die de Regeering U voorstelt bestaat in een wijziging van de zwaarte van sommige straffen (I) en tevens in een uitbreiding van de bevoegdheid van de rechtscolleges van instructie om sommige zaken te correctionaliseren (II).

I. — De wijziging van de zwaarte van sommige straffen heeft hoofdzakelijk ten doel sommige afwijkingen te doen verdwijnen en, in de op dat gebied voorziene straffen, een evenwicht te brengen dat er thans niet in te vinden is.

Die hervorming betreft de volgende punten :

1° De aanranding van de eerbaarheid met geweld gepleegd op een minderjarige boven den leeftijd van 16 jaar wordt gestraft met dezelfde straf als de verkrachting gepleegd op denzelfden minderjarige (art. 373, 2^e al., en art. 375, 1^e al.). Welnu, de verkrachting is ongetwijfeld erger dan de aanranding van de eerbaarheid.

De Regeering stelt voor de straf van de opsluiting die thans voor de verkrachting voorzien is, te vervangen door dwangarbeid van 10 tot 15 jaar. De zwaarte van deze laatste straf wordt aldus in verband gebracht met de gra-
duering van de in deze zaken aangenomen straffen;

2° Dans le cas des circonstances aggravantes, prévues par l'article 377 du Code pénal, circonstances tenant à la personnalité de l'auteur de l'infraction, diverses anomalies sont à corriger :

a) Actuellement, en cas d'attentat à la pudeur avec violences sur un mineur de plus de 16 ans, la peine des travaux forcés de 15 à 20 ans est substituée à celle de la réclusion.

L'attentat est-il commis sur un mineur de moins de 16 ans, c'est la même peine des travaux forcés de 15 à 20 ans qui est substituée à celle des travaux forcés de 10 à 15 ans ?

Il est illogique de prévoir la même peine en cas de circonstances aggravantes, alors que l'infraction, dépouillée de celles-ci, est réprimée différemment suivant qu'elle est commise sur un mineur de plus de 16 ans ou sur un mineur de moins de 16 ans. Le renforcement de la pénalité paraît, au surplus, exagéré. Aussi, le Gouvernement propose-t-il, dans le premier cas, de prévoir la peine des travaux forcés de 10 à 15 ans et, dans le deuxième cas, de porter le minimum de la peine à 12 ans de travaux forcés ;

b) Le système actuel présente cette étrange anomalie qu'en cas de circonstances aggravantes, l'attentat à la pudeur avec violences sur un mineur de plus de 16 ans, est puni des travaux forcés de 15 à 20 ans, tandis que le viol commis dans les mêmes circonstances sur le même mineur, n'est puni que de la réclusion dont le minimum est simplement porté à 7 ans.

Cette anomalie est rectifiée en partie par la modification apportée au texte, conformément au numéro 1 ci-dessus, suivant laquelle le viol sur un mineur de plus de 16 ans serait puni des travaux forcés de 10 à 15 ans, et par la modification prévue sous le littéra a) ci-dessus, suivant laquelle, en cas de circonstances aggravantes, l'attentat à la pudeur avec violences sur un mineur de plus de 16 ans, ne serait plus, désormais, puni que des travaux forcés de 10 à 15 ans.

Ces modifications sont complétées en prévoyant qu'en cas de circonstances aggravantes, la peine du viol sur un mineur de plus de 16 ans aura simplement son minimum porté à 12 ans ;

c) Enfin, en cas de circonstances aggravantes, lorsqu'il s'agit d'un viol perpétré sur un mineur de moins de 16 ans et de plus de 10 ans, le projet substitue aux travaux forcés à perpétuité, le relèvement du minimum qu'il porte à 17 ans.

Cette dernière modification a surtout pour but de permettre la correctionnalisation de l'infraction, ainsi qu'il est dit ci-après.

II. — L'élargissement du pouvoir accordé aux juridictions d'instruction de correctionnaliser certains crimes,

2° In het geval van de verzwarende omstandigheden voorzien bij artikel 377 van het Strafwetboek, en die verband houden met de personaliteit van den dader van het misdrijf, zijn er verschillende afwijkingen die dienen verbeterd :

a) Tegenwoordig, wordt in geval van aanranding van de eerbaarheid door middel van gewelddaden op een minderjarige boven den leeftijd van 16 jaar, dwangarbeid van 15 tot 20 jaar opgelegd in plaats van opsluiting. Wordt de aanranding gepleegd op een minderjarige beneden den leeftijd van 16 jaar, dan wordt dezelfde straf van dwangarbeid van 15 tot 20 jaar opgelegd in de plaats van dwangarbeid van 10 tot 15 jaar.

Het is onlogisch dezelfde straf te voorzien in geval van verzwarende omstandigheden, terwijl het misdrijf, zonder die verzwarende omstandigheden, verschillend wordt bestraft naar gelang het werd gepleegd op een minderjarige boven den leeftijd van 16 jaar of op een minderjarige beneden dien leeftijd. De verzwaring van de straf komt bovendien overdreven voor. De Regeering stelt U dan ook voor, in het eerste geval, dwangarbeid van 10 tot 15 jaar op te leggen en, in het tweede geval, het minimum van de straf tot 12 jaar dwangarbeid op te voeren ;

b) In het huidige stelsel doet zich deze zonderlinge afwijking voor dat in geval van verzwarende omstandigheden, de aanranding van de eerbaarheid door middel van gewelddaden gepleegd op een minderjarige boven den leeftijd van 16 jaar, met dwangarbeid van 15 tot 20 jaar wordt gestraft, terwijl een verkrachting in dezelfde omstandigheden op denzelfden minderjarige gepleegd, enkel wordt gestraft met opsluiting waarvan het minimum eenvoudig op 7 jaar is vastgesteld.

Die afwijking wordt gedeeltelijk verholpen door de wijziging aan den tekst gebracht overeenkomstig bovenstaand nummer 1, op grond van welke wijziging verkrachting van een minderjarige boven den leeftijd van 16 jaar zou worden gestraft met dwangarbeid van 10 tot 15 jaar, alsmede door de onder bovenstaande littéra a) voorziene wijziging volgens welke, in geval van verzwarende omstandigheden, aanranding van de eerbaarheid door middel van gewelddaden op een minderjarige boven den leeftijd van 16 jaar, voortaan enkel met dwangarbeid van 10 tot 15 jaar zou worden gestraft.

Die wijzigingen worden aangevuld door de bepaling dat, in geval van verzwarende omstandigheden, het minimum van de straf voorzien voor verkrachting van een minderjarige boven den leeftijd van 16 jaar eenvoudig op 12 jaar zal worden bepaald ;

c) Ten slotte, in geval van verzwarende omstandigheden, wanneer het een verkrachting betreft die gepleegd werd op een minderjarige beneden den leeftijd van 16 jaar en boven dien van 10 jaar, vervangt het ontwerp levenslangen dwangarbeid door verhooging van het minimum, dat op 17 jaar wordt gebracht.

Deze laatste wijziging heeft vooral ten doel de correctionalisatie van het misdrijf mogelijk te maken zooals verder zal worden gezegd.

II. — De verruiming van de bevoegdheid aan de rechtscolleges van instructie toegekend om sommige misdaden te

entre dans le cadre de l'évolution de notre droit pénal. Antérieurement à la loi du 15 mai 1838, l'appréciation des circonstances atténuantes n'appartenait qu'au juge du fond. Cette loi conféra aux juridictions d'instruction le pouvoir d'apprécier l'existence de circonstances atténuantes, lorsque le fait était puni de la réclusion et de correctionnaliser dans le cas où par suite de leur admission, il y aurait lieu de ne prononcer qu'une peine correctionnelle.

Le droit de correctionnalisation fut étendu par la loi du 15 mai 1849, à tous les cas où la peine criminelle pouvait être remplacée par une peine correctionnelle.

La loi du 4 octobre 1867 conserva purement et simplement ce système; dans la pensée du législateur de 1867, cette loi n'était que transitoire, la question de la correctionnalisation devant être définitivement réglée lors de la révision du Code d'instruction criminelle, que l'on croyait prochaine (Exposé des motifs. Rapport à la Chambre, Pasinomie 1867, p. 275 et ss.). Ce régime transitoire fut maintenu, à peu de chose près, par la loi du 23 août 1919, si progressive dans d'autres domaines; mais comme la loi nouvelle permettait de commuer toute peine criminelle en une peine correctionnelle (art. 2); et que, sous le régime antérieur, seuls les crimes punissables des travaux forcés à temps au maximum étaient correctionnalisables, la loi de 1919 (art. 3) spécifia que les juridictions d'instruction ne jouiraient du droit de correctionnalisation en cas de circonstances atténuantes, que pour autant que la peine normale soit de 15 ans de travaux forcés au maximum. Elle étendit cependant le droit de correctionnalisation aux vols avec violences prévus par les articles 471 et 472 du Code pénal. L'exposé des motifs justifie cette extension par la considération que « les vols commis à l'aide de violences dans des maisons habitées ou dans les chemins publics, sont parfois punis de peines manifestement exagérées par la combinaison des articles 471 et 472 du Code pénal et qu'il n'y a vraiment aucun intérêt à encombrer les cours d'assises de l'examen de ces affaires, lorsque la Chambre du Conseil estime une peine correctionnelle suffisante » (Pasinomie 1919, vol. I, p. 357).

Cette considération s'applique avec autant de force aux attentats à la pudeur et aux vols.

Comme il serait excessif d'autoriser le renvoi devant le tribunal correctionnel de crimes passibles normalement des travaux forcés à perpétuité, la réforme est limitée aux faits pour lesquels la peine applicable peut atteindre 20 ans de travaux forcés au maximum.

correctionnaliseeren, past in het kader van de evolutie van ons strafrecht. Vóór de wet van 15 Mei 1838, berustte de beoordeeling van de verzachtende omstandigheden enkel bij den rechter die over de zaak zelf moest uitspraak doen. Bedoelde wet verleende aan de rechtscolleges van instructie de bevoegdheid om zich te vergewissen van de aanwezigheid van verzachtende omstandigheden, wanneer het feit met opsluiting werd gestraft, en de zaak te correctionnaliseeren wanneer, door het feit dat verzachtende omstandigheden werden aangenomen, er enkel aanleiding zou bestaan tot een correctionneele veroordeeling.

Het recht om de zaak te correctionnaliseeren werd door de wet van 15 Mei 1849 uitgebreid tot al de gevallen waarin de crimineele straf door een correctionneele straf kon worden vervangen.

Door de wet van 4 October 1867, werd dat stelsel behouden zonder meer; in de oogen van den wetgever van 1867, was die wet slechts als overgangswet bedoeld, daar de kwestie van de correctionnalisation voorgoed moest worden geregeld bij de herziening van het Wetboek van Strafvordering, die naar men meende, binnen korten tijd zou doorgevoerd worden (Memorie van Toelichting. Verslag aan de Kamer, Pasinomie 1867, bl. 275 en volgende). Dit overgangsregime werd ongeveer in zijn geheel ongewijzigd gehandhaafd door de wet van 23 Augustus 1919, die op andere gebieden nochtans zoo progressief was; maar, daar de nieuwe wet toeliet elke crimineele straf in eene correctionneele straf om te zetten (art. 2) en daar, onder het vroegere stelsel, alleen de misdaden die strafbaar waren met ten hoogste een tijdelijken dwangarbeid, konden worden gecorrectionaliseerd, zoo bepaalde de wet van 1919 (art. 3) dat de rechtscolleges van instructie enkel het recht zouden hebben om de zaak, in geval van verzachtende omstandigheden, te correctionnaliseeren voor zoover de normale straf ten hoogste 15 jaar dwangarbeid zou bedragen. Het recht om de zaak te correctionnaliseeren werd door bedoelde wet evenwel uitgebreid tot de diefstallen gepleegd met behulp van geweld, voorzien door de artikelen 471 en 472 van het Wetboek van Strafrecht. De Memorie van Toelichting wettigt die uitbreiding door de overweging dat diefstallen met behulp van geweld gepleegd in een bewoond huis of op openbare wegen soms met klaarblijkelijk overdreven straffen worden gestraft door de gelijktijdige toepassing van de artikelen 471 en 472 van het Strafwetboek en dat het werkelijk niet noodig is het Hof van Assisen met de behandeling van die zaken te overlasten als de raadkamer een correctionneele straf voldoende acht (Pasinomie 1919, B. II, bl. 357).

Deze beschouwing geldt evenzoo voor de aanrandingen van de eerbaarheid en voor de verkrachtingen.

Daar het echter overdreven ware toe te laten dat misdaden die normaal met levenslangen dwangarbeid strafbaar zijn, vóór de correctionneele rechtbank zouden kunnen worden verwezen, blijft de hervorming beperkt tot feiten waarop een straf kan worden gelegd van ten hoogste twintig jaar dwangarbeid.

Le Ministre de la Justice,

De Minister van Justitie,

PROJET DE LOI

LEOPOLD III,

Roi des Belges,

A tous, présents et à venir, SALUT !

Sur la proposition de Notre Ministre de la Justice,

NOUS AVONS ARRÊTÉ ET ARRÊTONS :

Notre Ministre de la Justice est chargé de présenter, en Notre Nom, aux Chambres législatives, le projet de loi dont la teneur suit :

ARTICLE PREMIER.

Il est ajouté à l'article 375 du Code pénal, après le 1er alinéa, la disposition suivante, qui en formera le 2e alinéa :

« Si le crime a été commis sur la personne d'un mineur âgé de plus de 16 ans accomplis, le coupable sera puni de la peine des travaux forcés de dix à quinze ans. »

ART. 2.

L'article 377 est modifié comme suit :

1° Le 2e alinéa est remplacé par la disposition suivante :

« Dans les cas prévus par le paragraphe 1 de l'article 372 et par le paragraphe 2 de l'article 373, la peine sera celle des travaux forcés de 10 ans à 15 ans. »

2° Le 4e alinéa est remplacé par la disposition suivante :

« Dans les cas prévus par le paragraphe 3 de l'article 373 et par le paragraphe 2 de l'article 375, la peine des travaux forcés sera de 12 ans au moins. »

3° Le 6e alinéa est remplacé par la disposition suivante :

« Dans les cas prévus par les paragraphes 3 et 4 de l'article 375 et par le paragraphe 1 de l'article 376, la peine des travaux forcés sera de dix-sept ans au moins. »

4° Le 7e alinéa est supprimé.

ART. 3.

L'alinéa 5 de l'article 3 de la loi du 23 août 1919 est remplacé par la disposition suivante :

« Toutefois, la Chambre du Conseil ne jouira de cette faculté, en cas de circonstances atténuantes, que pour autant que la peine normale soit de quinze ans de travaux

WETSONTWERP

LEOPOLD III,

Koning der Belgen,

Aan allen, tegenwoordigen en toekomstenden, HEIL !

Op de voordracht van Onzen Minister van Justitie,

WIJ HEBBEN BESLOTEN EN WIJ BESLUITEN :

Onze Minister van Justitie is gelast, in Onzen Naam, bij de Wetgevende Kamers, het wetsontwerp aan te bieden, waarvan de inhoud volgt :

EERSTE ARTIKEL.

Aan artikel 375 van het Strafwetboek wordt, na de 1^e alinea, als 2^e alinea, de volgende bepaling toegevoegd :

« Is de misdaad gepleegd op den persoon van een minderjarige boven den vollen leeftijd van zestien jaar, dan wordt de schuldige gestraft met dwangarbeid van tien tot vijftien jaar. »

ART. 2.

Artikel 377 wordt gewijzigd als volgt :

1° De 2^e alinea wordt door de volgende bepaling vervangen :

« In de gevallen voorzien bij het 1° lid van artikel 372 en bij het 2° lid van artikel 373, is de straf dwangarbeid van 10 jaar tot 15 jaar. »

2° De 4^e alinea wordt door de volgende bepaling vervangen :

« In de gevallen voorzien bij het 3^e lid van artikel 373 en bij het 2° lid van artikel 375, is de straf dwangarbeid van ten minste 12 jaar. »

3° De 6^e alinea wordt door de volgende bepaling vervangen :

« In de gevallen voorzien bij het 3^e lid en het 4^e lid van artikel 375 en bij het 1° lid van artikel 376, is de straf dwangarbeid van ten minste zeventien jaar. »

4° De 7e alinea vervalt.

ART. 3.

Alinea 5 van artikel 3 der wet van 23 Augustus 1919 wordt door de volgende bepaling vervangen :

« Echter kan de Raadkamer van deze vrijheid, bij voorhanden zijn van verzachtende omstandigheden, slechts gebruik maken voor zoover de normale straf ten hoogste vijf-

forcés au maximum ou de 20 ans de travaux forcés au maximum, s'il s'agit d'infractions prévues par les chapitres V et VI du titre VII du livre II du Code pénal ou par les articles 471 et 472 du Code pénal. »

Donné à Bruxelles, le 16 décembre 1935.

ten jaar dwangarbeid of ten hoogste twintig jaar dwangarbeid bedraagt, indien het misdrijven geldt voorzien bij de hoofdstukken V en VI van titel VII van boek II van het Wetboek van Strafrecht of bij de artikelen 471 en 472 van het Wetboek van Strafrecht. »

Gegeven te Brussel, den 16e December 1935.

LEOPOLD

PAR LE ROI :

Le Ministre de la Justice,

VAN 'S KONINGS WEGE :

De Minister van Justitie,

E. SOUDAN.
